

Lale Bahçesi 5

— AliKemal · 24 Şubat 2016

Lale, odasından çıkmıyordu. Eskiden bağımlısı olduğu televizyonla bile tüm ilişkisini kesmişti. Kazım Köseabdi, akşam eve geldiğinde onun için bir haber getirdi. "Çağır ablanı da gelsin bir," diyerek, Çiğdem'i onu çağırması için yolladı.

Lale, korkarak geldi babasının yanına. Acaba, başına gelen felaketi mi öğrenmişti? İyi ama, nasıl öğrenebilirdi ki? O sapık abisi söyleyecek değildi, herhalde! Niye çağırmişti ki, şimdi bu babası da! "Ne vardı baba?" diyerek geldi.

Kazım, kızının soluk, hastalıklı haline acıdı. "Evde kapalı kalmaktan bunalıma girdin iyicene... Biliyon ya Metin abini. O, ayakkabı mağazasına istiyor seni, tezgahlar olarak. Bir sorayım, dedim. Ne dersin, çalışmak ister misin?"

Lale, evde kapalı kalmaktansa, evin dışında vakit harcamanın iyi olacağına farkındaydı; ama o, başka şeyler için karar almıştı. En kısa zamanda tedarik edeceği birkaç uyku hapı ile intihar edecekti.

Babasına, "ı-ıh, benim çalışmaya falan halim yok," dedi. "Yatıp iyileşmem gerek."

Kazım, hayal kırıklığı ile, "keşke he deseydin be kızım. Çalışmak iyi gelirdi sıkıntına," dedi.

Lale, uzatmak istemiyordu. "Çalışmayacağım, ben. Başka bişi yoksa gidip uzanayım biraz. Yanınızda durmaya hiç meşakkatim yok."

"Yok... Tamam..."

Lale, odasına gitti.

*

Lale, ayakkabıcı dükkanında çalışmayı reddedince Sinem girdi devreye. "Baba, ben çalışayım Metin amcanın dükkanında!" diye atıldı.

Kazım Köseabdi, küçük kızının bu talebine şaşırıldı. "Sen mi?"

"He!"

Oğlu ortaokulu bile bitirmemiş, orta ikiden ayrılmıştı. Okumaları için kızlarından beklentileri olmuş, ama iki büyük kızı da ortaokulu bitirdikten sonra okumaya devam etmemişlerdi. Son ümidi çok sevdiği küçük kızydı, oysa o da okumayacağı, tezgahlar olacağı demeye başlamıştı. "Seni liseye yazdıracaz ya?" Sinem'in de okumaya hevesi olmadığı anlaşılıyordu. "Ortaokulu bitirdim işte, yeter. Çalışacam ben," diye ısrar etti.

Kazım'ın gözünde o çalışmaya verilecek kadar büyümemişti henüz. "Daha çocuksun sen. Biraz daha büyü de öyle." diye söylendi.

Sinem, babasına nazlanarak fikrini kabul ettirme çabasına girişti. "Ya... Ben yeteri kadar büyüdüm, iki ay sonra on beşime girecem. Hadi babacığım, nolur! Hep demez miydim, büyüyünce ayakkabıcı dükkanı açacağım diye; işte şimdi Metin amcanın yanında çalışıp ayakkabıcılık işini öğreneyim. Hemi de size ayakkabıları indirimli veririm valla..."

Kazım'ın yumuşamağa niyeti yoktu. Kızına, "Yahu, olmazdan anlamaz mısın sen?" diye çıkıştı.

Sinem ise nazlanmasını sürdürerek şımarıyordu. "Herkes büyüdüğümü söylüyor ya, bi sen küçük

sanıyorsun beni. Da'a bugün abim dedi ki, kocaman kız olmuşun sen dedi?"

Kazım, oğlundan bahsedilmesinden hoşlanmadı. "Abin mi?"

"He!"

Oğlanın kızına ne dediğini tam kavrayamadı. "Niye dedi? Nasıl dedi? Nerede dedi? o şerefsiz, sana böyle?"

"Evinde..."

Kazım, sinirlenmişti. "Evinde mi? Ne işin vardı kızım onun evinde?"

Sinem, babasının sertleşmesinden tedirgin olarak lafı gevelemeye başladı. "Bi işim yoktu da, sigara aldırıydı. Onu götürünce dedi. Şaka yapmak için canım... Sen kocaman kız olmuşun, artık everelim seni, dedi, şaka yaparak."

Bu sözler Kazım'ı daha da çok kızdırdı. "Tövbe, tövbe... On dört yaşındaki çocuğun kafasına soktuğu şeye bak puştun!" diye söylendi.

Sinem, onu yatıştırmak için çabalamaya başladı. "Yaa... Önemli değil, babacığım. Ben hiç evlenmeyeceğim. Sana bakacağım."

Kazım, sesini daha da yükselterek "Başka bir şey demedi di mi o herif?" diye sorunca aniden irkilen Sinem, ağzındaki kaçırdı. "Memelerin büyümüşler, dedi."

Kazım sonsuz bir öfke seline kapılmıştı. "Ne? Memelerini mi açtı?"

Sinem ise iyice saflaşmıştı. "Yok. Elledi."

Kazım, sonsuz bir öfke seline kapılmış olarak ayaklandı, odadan çıktı, gitti.

Onun ardından Çiğdem feryada başladı. "Gitti! Vallaha gitti! Abimi öldürecek!" Sinem'e döndü. "Tutamadın çeneni. Aptal! Babanı evlat katili edeceksin işte! Allah belanı versin!"

Sinem, iyice korkuya kapılarak ağlamaya başladı.

Çiğdem onu bıraktı, öbür odaya koştu. "Lale, kız, çabuk! Babam, abimi öldürmeye vardı, çabuk!" Lale odadan, "Niye, ne oldu ki?" diyerek çıktı geldi.

Çiğdem, "bu gün Sinem'in memelerini mıncıklamış. Babama deyince çok kızdı babam!"

Lale de çok kızdı. "Ona da mı etmiş sarkıntılık, pis sapık!" diye haykırıp terliklerini ayağına geçirerek evden fırlayıp gitti.

*

İsmail, yarı uyur halde dalgın, sırt üstü yatağında uzanmıştı. Kapının dışından babasının haykırışını duyar duymaz yatağından nasıl doğrulduğunu bilemedi.

Babası, "Ulan İsmail! Irz düşmanı sapık İsmail!" diye bağıırıyordu.

İsmail, Lale'nin olanları anlatmış olduğunu sandı. "Çenesini tutamamış sürtük!" diye söylenerek telaşlı telaşlı etrafına bakınmaya başladı. Yattığı ranzanın altından bilek kalınlığında bir sopa aldı, onu yatağında yastığının altına gizledi. Hemen odadaki bir rafın üzerine uzanarak oradan ele geçirdiği büyükçe bir bağcı çakısını da pantolonunun cebine sokuşturdu. Bir yandan da söyleniyordu. "Gel bakalım Kazım efendi! Sen mi beni, ben mi seni? Hele bir gel de!"

Odanın kapısı bir tekme darbesiyle kırılarak açıldı, içeri Kazım girdi. Adam, heybetiyle adeta odayı dolduruyordu.

İsmail, korktu. "Ben bişi etmedim baba! Vallaha kendi girdi altıma baba! O çıkarttı beni baştan baba!"

diye söylenerek geriliyordu ki, adam bir hamleyle kaptı oğlanı, savurdu.

"Bi de yattın mı onlan lan! Yattın mı lan bacınla, sapık! Bacını kirlettin mi bi de!"

"Vallaha kendi istedi baba!"

Kazım, öyle bir vurmaya başladı ki, oğlan ne cebinden çakısını, ne de yatağında ki sopayı mümkün değil ele alamazdı, göz açamıyordu. Bu darbelerin sonunda fil olsa sağ kalması mümkün değildi.

*

İsmail, aldığı darbelerin altında kendini sakınamıyordu artık, kollarını yanlarına koyuvermiş, savunmasız, hiç tepkisiz, öylece öldürüleseye dayak yiyordu.

Lale, odaya girdiğinde onun ölmek üzere olduğunu anladı; hemen babasının kollarını tutmaya çalıştı.

"Görmüyor musun baba, geberdiğini? Katil olup mapusa mı düşmek istersin?"

Kazım Köseabdi, bir an duraladı; o an sinirlerinin boşaldığı ve hüngür hüngür ağlamaya başladığı an oldu.

"Benim minik bebeğimin ırzına geçmiş bu, Lale!"

"Irza geçmek yok; nerden çıkarttın onu?"

"Az evvel kendisi itiraf etti."

"Sinem, memelerime elledi, demiş ya sana! Görmüyor musun şunun halini? İçmiş gene; içkili kafayla, senden de korkunca dili sürçmüştür." Babasının kollarından çekiştirerek İsmail'in üstünden alarak ranzaya oturttu. "Geç otur şuraya, geç!" İsmail'in yarı ölü bedeni yerde, öylece kala kalmıştı.

Kazım'ın hıçkırıkları tam bir sinir boşalmasıydı. "Yahu kızım, vallaha, kendi girdi altıma, o çıkarttı beni baştan, dedi."

"Dedim ya, saçmalamış işte!" Lale, bir an da onun kastettiği bendim, demek istedi ya, şu arada babasının önünü alamaz, öldürürdü İsmail'i. Başına geleni babasından gizlemeliydi.

Kazım, "Çağır gel Sinem'i, ona soracam!" dedi.

Lale telaşlandı. "Ufacık kıza sorulacak şey mi şimdi o, baba?"

"Onun ağzından öyle bir şey olmadığını duymam gerek, yoksa kararlıyım, bu sapığı öldüreceğim!"

Lale onun niyetinin ciddiliğini anlayarak gidip Sinem'i çağırmak zorunda kaldı.

Sinem geldiğinde hem hıçkırıklarını tutamayarak, hem sözünde zorlanarak, "Sinem'im, küçük prensesim, bu sapık abin, az önce senin ırzına geçtiğini söyledi bana... Doğru mu bu kızım?"

Sinem, memelere ellemenin de irza geçmenin kapsamı içinde olup olmadığına karar veremedi. "He! Memelerime elledi!" dedi.

Lale, ona kızarak, "memelerine ellemekten gayrı, seni soydu mu, donunu çıkartıp üstüne çıktı mı?" diye bağırdı.

Ablasının bu derece terbiyesizce soruları karşısında utancından kıpkırmızı kesildi Sinem, ona kızarak mızızlanmaya başladı. "Valla billa yapmadı öyle şey! Memelerime de azıcık dokundu zaten şaka etmek için! Abim o benim! Yaparmıymış öyle şey!"

Kazım, "Ama az evvel kendi dedi be kızım!" diye söylendi.

Sinem bu defa ağlamaya başladı. "Yalan demiş baba! Vallahi de billahi de etmedi öyle bişi... Ettirir miyim hem ben öyle şey! Kaçarım! Kaçamasam da bağırırım avazım çıktığınca!"

Kazım onun ağlamasına dayanamazdı. "Tamam kızım, tamam, ağlama! İnanırım sana, o yalan demiş."

Lale'ye baktı. "Hadi kızım al kardeşini de eve geçin siz!"

Lale tereddüt etti. "Sen?" diye sordu.

"Ben de geleceğim az sonra... Şu şerefsizi ayıltıp yollayayım da!"

"Yollayacak mısın?"

"Bu evde yaşaması olmaz artık! Bizden uzak dursun da baksın başının çaresine!"

"Sakın ha, başka bir şey yapayım deme baba; bizi düşün! Üç kızın var senin. En büyüğü on sekizinde henüz, aha bu kız on dördünde. Başımızda biri olmadı mı ne yaparız biz?"

"Kaygılanma kızım, sinirim bitti, korkma gayrı! Yollayayım da geleyim, hadi gidin!"

Lale, kardeşiyle birlikte çıkıp gitti.

Kazım, bir süre öylece oturdu kaldı. Yere dökülmüş olan sigaraları gördü, aldı birini, çakmağı da arayıp bularak yaktı. Tam on dört yıl evvel, hastaneye yatırıldığı zamandan beri ilk kez bir sigara içiyordu. Bir anda yerdeki İsmail'in kollarını yukarı çekerek yumruklarını yere dayadığını, onların üzerinde doğrulmak için yaptığı hamlede başarılı olamayarak gene, öylece kalakaldığını gördü. Kalktı yerinden, oğlanın üstüne vardı, eğildi, onu tuttuğu gibi doğrultup kıcının üstüne oturttu, sırtını duvara dayadı, az önce yaktığı sigarayı kendi ağzından alıp onun ağzına sokuşturdu.

İsmail'in en çok ihtiyacını duyduğu şeydi sigara, ağzına tutuşturulan sigaradan üst üste derin nefesler çekerken öksürüğe yakalandı, uzun uzun öksürdü.

Kazım onu büyük bir nefretle izliyordu. Öksürüğü bitip de durulunca, "hani altına girdiydi kendi isteğiyle? Niye öyle bir yalan ettin bacın için ulan?" diye söylenmeye başladı.

İsmail, bir an bir şeyler söylemeye davrandı ise de sesi çıkmadı.

Kazım kalktı, gidip onu da kaldırdı. "Hadi bakalım! Gidiyorsun bu evden gayrı! Bu evde sana yer yok artık!" Onu antredeki lavabonun önüne götürdü. "Önce şu suratını iyicene bir yıka da kendine gel!" diyerek musluğu açtı, oğlanın kafasını ittirerek suyun altına tuttu.

Su, İsmail'i gerçekten de kendine getirmişti.

Kazım musluğu kapattı, oğlanı gene çekiştirerek odasına soktu. "Donun pantolonun, neyin varsa toparla!" diye emretti.

İsmail, sessizce topladığı çamaşırlarını ve diğer giysilerini bir valizin içine tıktırdı. Bir anda babasının kendisiyle ilgilenmediğini, küçük pencereden ön taraftaki eve bakındığını gördü.

Ani bir kararla yastığının altındaki sopayı eline alarak hiç duralamadan kaldırdı, babasının tam da ense köküne olanca gücüyle vurdu. Koskoca Kazım Köseabdi bir heykelin yıkılışını andırırcasına, külçe gibi ayaklarının dibine devrildi. İsmail, cebindeki bağcı bıçağını çıkardı, ağzını açtı, hiçbir acıma hissi duymaksızın babasına batırıp çıkartmaya başladı.

*